

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Jatkuva ilmoitus

Ihmisen arvostelukyky ja looginen ajattelu eivät riitä antamaan vastauksia kysymyksiin, jotka merkitsevät elämässä eniten. Me tarvitsemme ilmoitusta Jumalalta.

Toivon meille tänään sitä, että me kaikki tuntisimme Jumalalta tulevaa rakkautta ja valoa. Kuulijoina on tänään monia, jotka tuntevat pakottavaa tarvetta saada rakastavalta taivaalliselta Isältä tuo henkilökohtaisen ilmoituksen siunaus.

Lähetysjohtajien kohdalla se voi olla anova rukous tietää, kuinka kannustaa lähetysaarnajaa, jolla on vaikeaa. Isän tai äidin kohdalla sodan runtelemassa maailmankolkassa se on kiihkeä tarve tietää, siirtääkö perheensä turvaan vai jäädäkö paikoilleen. Sadat vaaranjohtajat ja piispat rukoilevat tänään tietääkseen, kuinka auttaa Herraa pelastamaan kadonnut lammas. Ja profeetan kohdalla se on halu tietää, mitä Herra haluaisi hänen puhuvan kirkolle ja maailmalle, joka on sekasorron vallassa.

Me kaikki tiedämme, että ihmisen arvostelukyky ja looginen ajattelu eivät riitä antamaan vastauksia kysymyksiin, jotka merkitsevät elämässä eniten. Me tarvitsemme ilmoitusta Jumalalta. Ja me tarvitsemme muuta kuin vain yhden ilmoituksen vaikeana hetkenä. Me tarvitsemme ilmoituksen jatkuvaa, uusiutuvaa virtaa. Me tarvitsemme muutakin kuin vain

yhden valon ja lohdun välähdyksen. Me tarvitsemme jatkuvan siunauksen olla yhteydessä Jumalaan.

Kirkon koko olemassaolo juontaa juurensa siitä, kun eräs nuori poika halusi tietää, mikä oli totta. Nuori Joseph Smith tiesi, ettei hän voisi saada itse selville, mihin kirkkoon hänen tuli liittyä. Niinpä hän kysyi Jumalalta, kuten Jaakobin kirjassa sanottiin, että hän voisi tehdä. Isä Jumala ja Hänen rakas Poikansa ilmestyivät metsikössä. He vastasivat kysymykseen, jota Joseph ei pystynyt omin voimin ratkaisemaan.

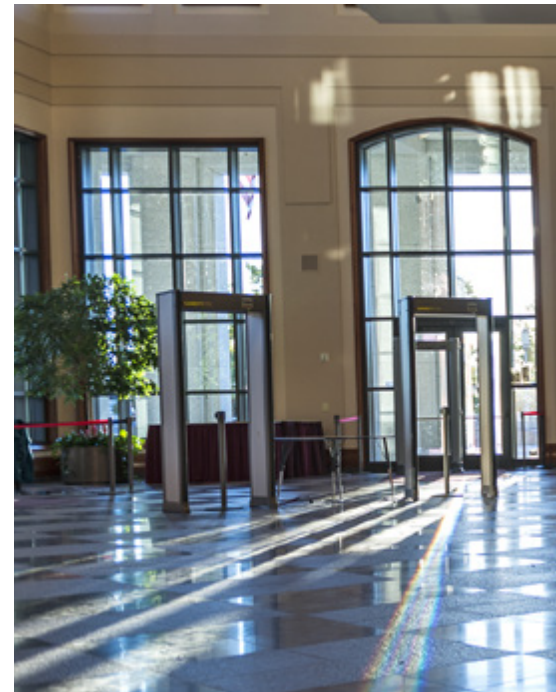
Jumala kutsui hänet silloin perustamaan Jeesuksen Kristuksen tosi kirkon, ja sen myötä palautettiin voima turvata Pyhään Henkeen, jotta Jumalalta saatava ilmoitus voisi olla jatkuvaa.

Presidentti Boyd K. Packer kuvaili tätä tosi kirkon tunnusmerkkiä tällä tavalla: ”Ilmoitusta saadaan kirkossa jatkuvasti. Profeetta saa sitä kirkkoa varten, vaaranjohtaja vaarnaansa varten, lähetysjohtaja lähetyskenttäänsä ja pappeusjohtaja koorumiaan varten, piispa seurakuntaansa varten, isä perhettään varten, yksityinen ihminen itseään varten.”¹

Tuo suurenmoinen ilmoituksen prosessi alkaa, päättyy ja jatkuu, kun me saamme henkilökohtaista ilmoitusta. Ottakaamme esimerkiksemme Lehin suurenmoinen poika Nefi. Hänen isänsä näki unen. Muut Nefin perheessä pitivät Lehin unta todisteena henkisestä sekavuudesta. Uni sisälsi Jumalalta tulleen käskyn, että Lehin poikien oli uskaltauduttava hirveään vaaraan ja palattava Jerusalemiin hakemaan levyjä, jotka sisälsivät Jumalan sanan, jotta he voisivat viedä levyt mukanaan matkallaan luvattuun maahan.

Lainaamme usein Nefin rohkeaa julistusta, kun hänen isänsä pyysi heitä lähtemään takaisin Jerusalemiin. Te tunnette nämä sanat: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt.”²

Kun Lehi kuuli Nefin sanovan nuo sanat, pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että hän ”oli tavattoman iloinen”³. Hän oli iloinen, koska hän tiesi, että Nefiä oli siunattu vahvistavalla ilmoituksella

siitä, että hänen isänsä uni oli todellinen viesti Jumalalta. Nefi ei sanonut: ”Minä menen ja teen sen, mitä isäni on käskenyt minun tehdä.” Sen sijaan hän sanoi: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt.”

Kokemuksistanne omassa perheessä te tiedätte myös, miksi Lehi oli ”tavattoman iloinen”. Hänen ilonsa johtui tiedosta, että Nefi oli saanut vahvistavan ilmoituksen.

Monet vanhemmat ovat asettaneet perheelle sääntöjä siitä, milloin teini-ikäisen lapsen tulee palata illalla kotiin. Mutta ajatelkaa sitä iloa, kun isä tai äiti saa tietää, kuten yksi sellainen sai vain muutama viikko sitten, että lapsi, joka oli äskettäin lähtenyt kotoa, oli sekä asettanut itselleen kotiintuloajan että myös pyhittänyt lepopäivän, aivan kuten hänelle oli kotona opetettu. Vanhemman saamalla ilmoituksella on kestävä vaikutuksensa siihen henkilökohtaiseen ilmoitukseen, jota lapsi vuorostaan saa.

Äitini on varmastikin ymmärtänyt tämän ilmoituksen periaatteen. Kun olin nuorimies, minulla oli tapana sulkea takaovi hyvin hiljaa tullessani myöhään illalla kotiin. Minun oli kuljettava äidin makuuhuoneen ohi mennessäni omaan huoneeseeni. Hii-vinpä miten hiljaa tahansa, niin juuri kun ehdin hänen puoliksi avonaisen ovensa kohdalle, kuulin hänen sanovan hyvin hiljaa nimeni: ”Hal. Tule hetkeksi sisään.”

Menin sisään ja istahdin hänen vuoteensa reunalle. Huone oli pimeä. Jos olisitte kuunnelleet, olisitte ajatelleet, että se oli vain ystävällistä juttelua elämästä. Mutta vielä tänäkin päivänä se, mitä hän sanoi, palaa mieleeni samalla voimalla, jota tunnen lukiessani patriarkallisen siunaukseni tekstiä.

En tiedä, mitä hän rukouksessaan pyysi odottaessaan minua noina iltoina. Otaksun, että se koski osaltaan sitä, että olisin turvassa. Mutta olen varma, että hän rukoili samoin

kuin patriarkka rukoilee ennen kuin antaa siunauksen. Patriarkka rukoulee, että kuulija ottaa hänen sanansa vastaan Jumalan sanoina, ei hänen sanoinaan. Tuota siunausta koskeviin äitini rukouksiin vastattiin omalla kohdallani. Hän on henkimaailmassa ja on ollut siellä yli 40 vuotta. Olen varma, että hän on tavattoman iloinen siitä, että minua on siunattu, kuten hän pyysi, siten että kuulin hänen neuvonsa Jumalalta tulleina käskyinä. Ja olen yrittänyt mennä ja tehdä niin kuin hän toivoi.

Olen nähnyt tuon saman jatkuvan ilmoituksen ihmeen kirkon vaarnajohtajissa ja piispoissa. Ja kuten on laita perheenpään saamassa ilmoituksessa, ilmoituksen arvo riippuu niistä, joita johdetaan saamaan vahvistavaa ilmoitusta.

Näin ilmoituksen ihmeen sen jälkeen kun Tetonin pato murtui Idahossa vuonna 1976. Monet teistä ovat kuulleet kertomuksen siitä, mitä

tapahtui. Tämä esimerkki jatkuvasta ilmoituksesta, joka siirtyi vaarnanjohtajan kautta, voisi kuitenkin siunata meitä jokaista edessä olevina päivinä.

Tuhannet ihmiset evakuoitiin, kun heidän kotinsa tuhoutuivat. Avustustyön johtaminen jäi paikalliselle vaarnanjohtajalle, joka oli maanviljelijä. Vain muutama päivä katastrofin jälkeen olin eräässä Ricks Collegen luokkahuoneessa. Paikalle oli saapunut liittovaltion katastrofiavun johtaja. Hän ja hänen tärkeimmät avustajansa tulivat suureen huoneeseen, jonne vaarnanjohtaja oli koonnut piispat ja jopa joitakin muiden paikallisten kirkkokuntien pappeja. Minä olin siellä, koska monia eloonjääneitä hoidettiin ja majoitettiin tuon collegen kampuksella, jonka rehtori olin.

Kun kokous alkoi, liittovaltion katastrofiavun edustaja nousi ja alkoi selittää auktoriteetin äänellä, mitä piti tehdä. Kun hän oli luetellut kunkin viidestä tai kuudesta tehtävästä, joiden hän sanoi olevan välttämättömiä, vaarnanjohtaja vastasi hiljaa: ”Olemme jo tehneet tuon kaiken.”

Muutaman minuutin kuluttua liittovaltion katastrofiavun edustaja sanoi: ”Minä taidan vain istahtaa hetkeksi katselemaan.” Hän ja hänen avustajansa kuuntelivat sitten, kun piispat ja vanhinten koorumien johtajat selostivat, mitä he olivat tehneet. He kuvailivat johtajiltaan saamiaan ohjeita, joita he olivat noudattaneet. He puhuivat myös siitä, mitä he olivat saaneet innoitusta tehdä noudattaessaan ohjeita löytääkseen perheitä ja auttaakseen niitä. Päivä oli jo kulunut pitkälle. He kaikki olivat liian väsyneitä osoittamaan juurikaan muita tunteita kuin rakkauttaan ihmisiä kohtaan.

Vaarnanjohtaja antoi piispoille muutaman viimeisen ohjeen, ja sitten hän ilmoitti seuraavan

raportointikokouksen ajankohdan, joka oli varhain seuraavana aamuna.

Seuraavana aamuna liittovaltion ryhmän johtaja saapui 20 minuuttia ennen kuin raportointi- ja tehtäväkokouksen oli määrä alkaa. Seisoin lähellä. Kuulin hänen sanovan hiljaa vaarnanjohtajalle: ”Hyvä herra, mitä haluaisitte minun ja ryhmäni jäsenten tekävän?”

Sen, mitä tuo mies näki, minä olen nähnyt hädän ja koettelemusten hetkinä kaikkialla maailmassa. Presidentti Packer on oikeassa. Vaarnanjohtajat saavat jatkuvaa ilmoitusta, joka kohottaa heidät heidän oman viisautensa ja kykyjensä yläpuolelle. Ja sen lisäksi Herra antaa niille, joita vaarnanjohtaja johtaa, vahvistavan todistuksen, että hänen käskynsä tulevat Jumalalta epätydelliselle ihmiselle Pyhän Hengen välityksellä.

Minua on siunattu niin, että minut on kutsuttu seuraamaan innoitettuja johtajia suurimman osan elämäni. Kun olin hyvin nuori mies, minut kutsuttiin vanhinten koorumin johtajan neuvonantajaksi. Olen myöhemmin ollut kahden piirinjohtajan ja kirkon johtavan piispan neuvonantaja, kahdentoista apostolin koorumin jäsen ja kahden kirkon presidentin neuvonantaja. Olen nähnyt, kuinka heille on annettu ilmoitusta ja se on sitten vahvistettu heidän seuraajilleen.

Tuo hyväksymisen henkilökohtainen ilmoitus, jota me kaikki kaipaamme, ei tule helposti eikä se tule pelkästään pyytämällä. Herra on asettanut kyvyille saada näitä todistuksia Jumalalta tämän ehdon. Se on ohje jokaiselle, joka tavoittelee henkilökohtaista ilmoitusta, kuten meidän kaikkien täytyy.

”Sisimpäsi olkoon täynnä rakkautta kaikkia ihmisiä ja uskon huonekuntaa kohtaan, ja hyve kaunistakoon ajatusiasi lakkaamatta; silloin sinun luotamuksesi vahvistuu Jumalan edessä ja pappeuden oppi laskeutuu sieluusi kuin kaste taivaasta.

Pyhä Henki on kumppanisi alati.”⁴

Ammennan siitä neuvoa meille kaikille. Älkää suhtautuko kevyesti tunteeseen, jonka saatte rakkaudesta Jumalan profeettaa kohtaan. Minne tahansa menenkin kirkossa, kuka silloin onkin profeettana, jäsenet pyytävät: ”Kun palaat kirkon keskustuimistoon, kerrothan profeetalle, kuinka paljon me rakastamme häntä?”

Se on paljon enemmän kuin sankaripalvontaa tai tunteita, joita meillä toisinaan on ihaillessamme sankarihahmoja. Se on lahja Jumalalta. Sen myötä saatte helpommin vahvistavan ilmoituksen lahjan, kun hän puhuu virassaan Herran profeettana. Rakkaus, jota tunnette, on rakkautta, jota Herra tuntee sitä kohtaan, joka on Hänen puhemiehensä.

Ei ole helppoa tuntea sitä jatkuvasti, koska Herra usein pyytää profeettojaan antamaan neuvoja, joita ihmisten on vaikea hyväksyä. Sielumme vihollinen yrittää saada meidät loukkaantumaan ja epäilemään profeetan Jumalalta saamaa kutsumusta.

Olen nähnyt, kuinka Pyhä Henki voi koskettaa pehmennyttä sydäntä ja suojella Jeesusuksen Kristuksen nöyrää opetuslasta vahvistavalla ilmoituksella.

Profeetta lähetti minut antamaan pyhän sinetöimisvoiman miehelle, joka asui kaukana eräässä pienessä kaupungissa. Ainoastaan Jumalan profeetalla on avaimet päättää, kenen on määrä saada pyhä voima, jonka Herra antoi Pietarille, virkaiältään vanhimmalle apostolille. Olin saanut tuon saman sinetöimisvoiman, mutta vain kirkon presidentin ohjeen mukaan saatoin antaa sen jollekulle toiselle.

Niinpä erään seurakuntakeskuksen huoneessa kaukana Salt Lakesta asetin käteni sen miehen pään päälle, jonka profeetta oli valinnut vastaanottamaan sinetöimisvoiman. Hänen käsissään näkyi merkkejä siitä, että hän oli koko ikänsä muokannut maata niukan elannon eteen. Hänen pienikokoinen vaimonsa istui lähellä. Vaimostakin näkyi, että tämä oli vuosikaudet tehnyt lujasti töitä miehensä rinnalla.

Puhuin profeetan antamin sanoin. ”Profeetan”, ja sanoin profeetan nimen, ”jolla on kaikki pappeuden avaimet tänä aikana maan päällä, valtuuttamana ja häneltä tehtävän saaneena annan täten sinetöimisvoiman sinulle” ja sanoin miehen nimen ja sitten sen temppelin nimen, jossa hän palvelisi sinetöijänä.

Kyöneleet vierivät hänen poskiaan pitkin. Näin, että hänen vaimonsakin itki. Odotin, että he saivat koottua itsensä. Vaimo nousi ja astui minua kohti. Hän kohotti katseensa ja sanoi sitten arasti, että hän oli sekä onnellinen että surullinen. Hän sanoi, että

hänenstä oli ollut aivan ihanaa käydä temppelissä miehensä kanssa, mutta että nyt hänestä tuntui, ettei hänen pitäisi mennä temppeliin miehensä kanssa, koska Jumala oli valinnut tämän niin suurenmoiseen ja pyhään luottamustehtävään. Sitten vaimo sanoi, että hän tunsu itsensä riittämättömäksi olemaan miehensä temppeliveri siksi, ettei hän osannut lukea eikä kirjoittaa.

Vakuutin hänelle, että hänen aviomiehelleen olisi kunnia olla hänen hengellisen voimansa vuoksi. Siinä vähäisessä määrin kuin pystyin puhumaan hänen kieltään, kerroin hänelle, että Jumala oli ilmoittanut hänelle asioita, jotka olivat kaikkea maallista koulutusta suurempia.

Hengen lahjan ansiosta tämä sisar tiesi, että Jumala oli antanut profeetansa kautta hänen rakastamalleen aviomiehelle ylimaallisen luottamustehtävän. Hän tiesi itse, että avaimet tuon sinetöimisvoiman antamiseen olivat miehellä, jota hän ei ollut koskaan nähnyt ja jonka hän silti tiesi itse olevan Jumalan elävä profeetta. Hän tiesi, ilman että kenenkään elossa olevan todistajan tarvitsi sitä hänelle sanoa, että profeetta oli rukoillut hänen aviomiehensä nimen johdosta. Hän tiesi itse, että Jumala oli esittänyt tuon kutsun.

Tämä sisar tiesi myös, että ne toimitukset, joita hänen aviomiehensä suorittaisi, sitoisivat ihmisiä iankaikkisuudeksi selestisessä valtakunnassa.

Hän oli saanut vahvistuksen mieleensä ja sydämeensä, että lupaus, jonka Herra oli antanut Pietarille, on yhä voimassa kirkossa: ”Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa.”⁵ Hän tiesi sen itse Jumalalta saamansa ilmoituksen ansiosta.

Palatkaamme kohtaan, josta aloitimme. ”Ilmoitusta saadaan kirkossa jatkuvasti. Profeetta saa sitä kirkkoa varten, vaarnanjohtaja vaarnaansa varten, lähetysjohtaja lähetyskenttäänsä ja pappeusjohtaja koorumiaan varten, piispa seurakuntaansa varten, isä perhettään varten, yksityinen ihminen itseään varten.”⁶

Todistan teille, että se on totta. Taivaallinen Isä kuulee rukouksen. Hän rakastaa teitä. Hän tietää nimenne. Jeesus on Kristus, Jumalan Poika ja meidän Lunastajamme. Hän rakastaa teitä enemmän kuin kykenette käsittämään.

Jumala vuodattaa ilmoitusta lapsilleen Pyhän Hengen välityksellä. Hän puhuu maan päällä olevalle profeetalleen, joka on nykyään Thomas S. Monson. Todistan, että profeetalla on kaikki pappeuden avaimet maan päällä ja että hän käyttää niitä.

Kun kuuntelette tässä konferenssissa niiden sanoja, jotka Jumala on kutsunut puhumaan puolestaan, rukoilen, että saatte vahvistavan ilmoituksen, jota tarvitsette löytääksenne oikean tien matkalla takaisin kotiin asumaan Hänen kanssaan perheessä, joka on sinetöity yhteen ikuisesti. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Me uskomme kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut”, *Valkeus*, joulukuu 1974, s. 514.
2. 1. Nefi 3:7.
3. 1. Nefi 3:8.
4. OL 121:45–46.
5. Matt. 16:19.
6. Ks. ”Me uskomme kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut”, s. 514.